

Vestlandet – et flerkulturelt samfunn 11-11-2008

God morgen fylkesrådmann, ærede gjester, dere som organiserer konferansen og mine damer og herrer.

Jeg heter Abubakar Barry og er 29 år. Jeg er FN-kvoteflyktning fra Sierra Leone, far til ei jente på 2 ½ år og prosjektleder i Sierra Leone-organisasjonen i Hordaland.

Det er en ære for meg å være her blant dere i dag. Takk for invitasjonen.

Som flyktning i Monrovia var jeg vant til å ta en dag om gangen, for du vet aldri hva som skjær i morgen, men i dag er jeg her blant dere for å snakke om et nytt samfunn - nye muligheter. Dette betyr mye for meg.

Jeg ble en intern flyktning i 1992 da jeg var bare 13 år og senere ble en internasjonal flyktning siden slutten av februar 1993. Det kan høres litt rart ut for noen av dere, men som flyktning i Afrika opplevde jeg sosiale og kulturelle vanskeligheter der også.

Hva er viktig for meg som flyktning i et nytt og fremmed samfunn?

Trygghet er det viktigst for meg som flyktning i et nytt samfunn.

Med trygghet mener jeg sosial, økonomi og lysere fremtid for meg og min familie.

Som en person som har vært på flukt i over 10 år, er stabilitet og godtakelse også veldig viktig.

Livet som flyktning innebærer mange utfordringer og usikkerhet, du vet aldri hvor du skal og i noen tilfelle hvor egentlig du kommer fra.

Mennesker har vært på flukt i tusenvis av år for å lete etter bedre sted å bo, etter mat og fred.

Selv om vi nå er i den moderne tid, flytter folk fortsatt for den samme ting som de gjorde for tusen år siden. Samme som våre forfedre, må vi også i dag lære å leve, å akseptere og tilpasse oss det samfunnet vi befinner oss i.

I vår moderne tid med mye konflikter sulterover 800 millioner mennesker. Vi opplever naturkatastrofer og store forskjeller mellom de rike og fattige. Samtidig ser vi at verdens matvarelagre minker i noen deler av verden, mangel på vann øker i viktige jordbruksområder, matjorda bygges ned og klimaet på jorden blir mindre forutsigbart.

Det er helt avgjørende at folk har vilje til å finne et stabilt og levedyktig samfunn, og heldigvis er Norge et av de landene du finner et slikt samfunn.

Det som er forskjellig mellom livet som flyktning i Afrika og i Norge er at i Norge kan jeg drømme, jeg kan leve og til slutte kan jeg planlegge for fremtiden.

I Norge er jeg i et nytt samfunn med mange muligheter.

Men er de mulighetene der for meg som flyktning? Svaret mitt er ja.

Stolthet for meg er ikke hvor jeg kommer fra, men hva kan jeg gjøre med livet mitt i et samfunn med alle de mulighetene.

For meg kan jeg enkelt si jeg har klart meg så pass bra. Jeg har gjort det ved å velge og lære språket og skaffe meg jobb.

Selv om jeg har vart heldig med dette, er det mange innvandrere som sliter med å få dette til her i Norge med alle de mulighetene.

Som sosialsekretær for Sierra Leone-assosiasjon i Hordaland, har jeg kontakt med mange som sliter.

Det å være flyktning er i seg selv vanskelig, men det blir vanskeligere hvis du ikke kan språket og ikke vet hva slags hjelpeapparat som er der for deg.

Å gi flyktninger orientering om samfunnet kan hjelpe mye.

Her er noen forslag som kanskje kan hjelpe flyktninger til å bruke bedre de mulighetene som finnes her i landet:

- a) Flyktninger tilbys psykiatrisk behandling, rådgivning, rehabilitering, individuell oppfølging, utvikling av relevant kompetanse som de har fra hjemlandet og til slutt hjelp til å forstå lover og regler.
- b) Organer som jobber for flyktninger må lytte, ikke sammenligne. De må vite at alle er forskjellige og at ikke alle henvendelser skal håndteres lik.
- c) Kommuner, fylkeskommuner og UDI skal bedre informere det norske folket om flyktninger.
- d) Staten og kommuner må gjøre mer for å få flyktninger i arbeid. Jobb for oss er ikke bare å tjene penger, men er også veldig viktig for vår selvtillit og integrering.

Til det norske folket og oss flyktninger vil jeg si at hjelp til selvhjelp alltid skal være midlertidig.

Vi som flyktninger skal på fornuftig måte bruke de mulighetene vi blir tilbydt her i landet. Og mine kjære landsmenn, vi er her nå, og noen av oss skal egentlig være her i mange år fremover. Dere må lære å akseptere oss for hvem vi er og ikke fordømme oss på grunn av vår nasjonalitet, religion og hudfarge, men lære å behandle oss som personer, og ikke som innvandrere. Jeg er ikke min bror, jeg er ikke min mor og jeg er helle ikke mine døtre. Ordbruk betyr mye når det gjelder å knuse noen sin motivasjon og drømmer. Ungdommer skal bare være ungdommer, ikke innvandreringdommer. Alle må få lov til å bære sine egne

kors. For at vi skal være stolte av vårt flerkulturelle samfunn i Hordaland, må alle jobbe i lag for å få dette til.

Jeg er stolt av dette landet, jeg er takknemlig for hva dette landet har gitt meg og vil forsette med å gi meg. På grunn av deres gode hjerte kan jeg med stolthet si ”jeg er en av de heldige”. På grunn av dere kan jeg hjelpe 20 bondefamilier i mitt hjemland med mat, klær og skolegang.

Takk for alt og tenk at jeg er både en flyktning og en person.